

ИТАЛИЈАНСКАТА ВИЛА

Даниела Сачердоти



За шебе, кој секогаш се издигнуваш кога шаа ќе падне.

И за твојата прекрасна душа.

Пролог

Очи на војник

Монтевино, 12 април, 1945 година

Се ѓреврџував ѓог ѕвезденоѓо небо, а сѓѓуденаѓа, сурова месечина нѓ набљудуваше додека се криевме во куќаркаѓа во ѓланинскаѓа шума. Под сенкаѓа на сивиѓе ѓраниѓни камења на ѓланинаѓа, се молев војнициѓе да не дојдаѓ доѓука или да нѓ одминаѓ, во нивноѓо брзање не забележувајќи дека сме ѓука. Можеби овие војници веќе ѓо собрале својоѓ данок во крв. Од мојоѓ род, моиѓе луѓе.

Под нас, Монѓевино ѓореше. Во ноќѓа одсвонуваа исѓрели – секој куршум суден за некоја жена, деѓе или човек кој беше ѓремноѓу сѓар или болен за да се бори. Само ѓакви луѓе ѓреосѓануваа сеѓа. Сиѓе млади мажи веќе беа мрѓви.

Не знам како усѓеав да засѓијам среде ѓаков ужас, ѓреѓрнувајќи ја ѓушкаѓа која едвај знаев да ја корисѓам, со образоѓ ѓоѓѓрена на сѓѓудениоѓ мѓѓал на цевкаѓа, но засѓав. Тоа беше мачен, ѓрозничав сон кој со себе носеше своевиден делириум. Сѓомен од време кое беше ѓолку блиско, а сеѓак ѓолку далечно, коѓа бевме заедно со Лео. Време коѓа сеѓо ова ѓѓо се случуваше беше незамисливо.

Во споменот во мојот сон, со Лео лежевме на една појанка недалеку од мојот дом, а небошто беше поолку сино, пошоарано со бели облачиња. Сончевата светлина танцуваше низ лисјата на пополиште, попрејерјки околу нас како декорации на селски поанаур, а неговата рака, жруба и навикната на физичка работа, ја држеше мојата. Дали опсекогаш ни беше судено, мене и на Лео? Или ќе танцувавме еден околу друг со години – пој ќе ми ја нудеше својата љубов, а јас засекогаш ќе бежав, имајќи други планови?

Го познавав од дете, овој човек со совршени очи, поолку црни шпо ја опсликува мојата душа, човеот со спрасит кон лозјата, момчето без мајка кое вечерите ги поминуваше во нашиот дом, уживајќи во поилината на нашето семејство. Имаше силен ум и меко срце.

Лео Борде беше човеот со кој ќе го поминев општоокоот од живошот, пред војната да избие и да уништи се.

Ме бакна под пролетното небо и на ми не можев да дишам од среќа. Во мојот сон, моето семејство беше собрано за нас. Ги слушав во далечината, недалеку.

„Ќе се омажиш ли за мене?“ рече, а неговите зборови одекнаа во мојот ум како да сум ги слушнала милион пати преходно. Како опсекогаш да требало да се случи ова, но ми требаа години растење пред да го сфатам шоа.

„Да. Да. Се разбира, ќе се омажам. Ќе се омажам за тебе,“ реков и дозволив неговите очи и уста да ме повлечат кон него.

Гласовите на членовите на моето семејство се слушнаа до небошто кога не опкружија, а раците им беа полни со маргаритки, булки и жлуварчиња, задевајќи не, навивајќи за ушите еден бакнеж. Под силното сонце ми се причини дека го видов шато како сшана од сполчето и се исправи, а мама повторно беше млада и убава, како пред да не роди, пред шите години најорна работа, пред шата. Теша Косшанца беше шаму, со црната коса прекарно навикана и со слапка, некако сонлива насмевка на усните, а нежината бројаница и беше навикана околу рачниот злоб. И

Пјејро! И мојој њомал брајџ Пјејро беше њаму, облечен во војничкаџа униформа. Ох, Пјејро!

Почнаа да ми се слеваајџ солзи њо образиџе. Зошџо њлачев коџа сиџе њовџорно беа со мене, живи и здрави, а јас бев ојкружена со љубов?

Бидејќи дел од мене, дури и коџа сиџев, знаеше дека не беше висџина.

Во џој миџ, моеџо семејсџво њочна да избледува, њочнувајќи со брајџ ми. Ми мавна со ракаџа и њолека исчезна.

„Не оди си. Не оди си!“ крикав, како шџо зџасна свејџлинаџа на зајдисонцеџо во неџовиџе очи. А њоџоа и Лео њочна да исчезнува њред мене.

„Не! Не оди си!“

Ме држеше до неџо, со еднаџа рака на мојој џил, а друџаџа околу мојаџа њоловина и ми шейна на увоџо, „Никоџаш нема да џе најушџам.“

Го извикав имеџо на Лео коџа некои силни раце ме зџрајчија за ракаџа и ме кренаа, а мојаџа њушка бескорисно њадна на земјаџа.

По цела вечносџ, зораџа ме њречека жива, со ококорени очи и расџрејерена врз камениојџ сџд на кукаркаџа, њрекриен со мов. Се џеџеравев низ шумаџа на свејџлинаџа на уџроџо, кон зачадениџе осџаџоци на Монџевино. Умоџ ми се вџаде во акција, како шџо беше и исџрениран. Мрџвиџе мораа да бидајџ закојани, но не беа сиџе мрџви. Шџом џи здоџледав ранејџиџе, сиџе џиџе њознаџи лица њокриени со крв и њејел, жени и деца кои довикуваа за њомош, се сеџив – не бев само унишџена жена шџо крвареше. Бев и докџорка и им бев њоџребна.

Поглавје 1

Сан Антонио, Тексас, 2019 година

Со воздишка паднав во столот, а вревата од толпата дојдена на семеен собир влезе со неа низ вратата. Фала му на Бога што конечно дојде време за мојата пауза за кафе. Иако обично бев полна со енергија, монотонијата на служењето маси го исцицуваше животот од мене. Немав земено слободен ден... не помнев од кога. И денес, од сите денови, го почувствував тоа. Денес беше мојот дваесет и први роденден, а неделата ова ми беше трета двојна смена.

Претурајќи по ранецот, извадив брошури од колеџ за да се развеселам. Не остануваше уште многу време. Уште најмногу две години и ќе имав доволно заштедено за да дадам отказ и да се запишам на колеџ. *Можеби би можела да бидам насивничка? Или адвокатка, физиотерапевтика – или уште подобро, библиотекарка!* Немав поим. Им бев многу љубоморна на луѓето кои го чувствуваа својот животен повик, но барем бев упатена во вистинскиот правец.

Кафулето *Виндмил* ми беше спасот кога излегов од системот за згрижување деца. Ми даде структура, ми

овозможи да изнајмам место за живеење и да си создадам семејство од моите колеги. Не беше толку лошо, претпоставував, но време беше да продолжам напред. Штом ќе можев да си го дозволам тоа.

„Кали?“

Насила ѝ се насмевнав на мојата пријателка Кирстен кога влезе насмеана во просторијата за пауза. Нејзината руса коса до половина и нејзините протези правеа да изгледа многу помладо од дваесет години, а тие сини очи и весела насмевка на сите им го одвлекуваа вниманието од нејзината понекогаш шефовска жичка, додека не беше предоцна. Покрај неа, кога двете ја носевме црната памучна униформа со должина до колената, јас изгледав уште повисоко, помрачно и посериозно.

По Кирстен дојде и Шанис, нашата раководителка, а потоа и Латиша, една од другите келнерки. „Здраво,“ збунето реков. Потоа повторно ги погледнав – Шанис носеше парче торта украсено со една запалена свеќичка.

„Веројатно не помисли дека заборавивме?“ рече Кирстен и почнаа да ја пеат „Среќен роденден“, терајќи ме вистински да се насмеам за првпат тој ден.

„Дечки, не требало!“

„Што? Полниш дваесет и една година, се разбира дека сме требале!“ се побуни Шанис.

„Замисли ли желба?“ ме праша Кирстен.

Накратко ги затворив очите и се обидов да замислам нешто практично – доволно средства за да се запишам на колеџ, некој божествен знак кој ќе ми покаже по кој пат да тргнам – но излезе нешто сосема друго. *Да не бидам сама на свеќоџи.* Мојата најдлабока желба исплива длабоко од мене, како непоканет гостин меѓу луѓето кои ракоплескаа и се веселеа на божемната забава.

Моите родители починаа во пожар кој изби во нашата куќа кога имав десет години. Ниту еден од нив немаше живи роднини, па израснав во згрижувачко семејство и во срцето се чувствував како семејство од еден член. Колку што ми беше познато, никој друг не ја носеше мојата крв

во своите вени. Се трудев да не се самосожалувам, но... па, понекогаш осаменоста ми беше премногу. И несвесно, со доволно време да чувствувам, но не и да размислувам, дозволив мојата најдлабока желба да исплива на површина.

„Добро, оди сега,“ рече Шанис, со рацете на колкови.

Се парализирав, не знаејќи што сакаше да каже. „Каде да одам?“

„Имаш слободно попладне. И нема да прифатам не за одговор.“

„Не ми треба слободно попладне, искрено...“

„Ете ја пак!“ Кирстен преврте со очите.

„Е па, ќе добиеш,“ промрморе Шанис. Ја имаше најнежната душа, но еднадвор – па, не би сакале да ја налутите.

„Навистина не ми треба...“

„Да, ти треба. Ќе одиш на купување. Тоа е планот. Повели.“ Шанис ми даде еден коверт во силна розова боја. „Од сите нас.“

„Оф, дечки.“ Ја извадив честитката. Пишуваше *Ауџури!* на италијански јазик, мајчиниот јазик на моите родители. Ја покрив устата со дланката, смеејќи се од изненаденост и радост.

„Се надевам дека е точно напишано,“ рече Кирстен. „Морав да го побарам на интернет!“

„Совршено е.“ Со честитката имаше и подарок ваучер за *Кај Франческа*, една од моите омилені продавници за облека.

За Кали, од сиџе од Виндмил

Да не се користиш за ништо ирактично

ДА НЕ ГО ИСКОРИСТИШ ЗА ФОНДОТ ЗА КОЛЕЦА

Само за суџер нови алишја и кокџели!

(Ќе ипровериме!)

„Ова е суџер.“ Бев трогната. Не знаев што да кажам.

„Ќе провериме, Кали!“ повтори мојата шефица, тропкајќи со маникираниот прст по последните два збора од честитката.

Ја ставив раката на срцето. „Свечено се колнам дека вашиот подарок ќе го употредам за нешто целосно непотребно.“

„Добра девојка. Тоа сакаме да го слушнеме. А сега, дај ми ја престилката и излегувај оттука. Среќен роденден, Кали,“ повторно рече и ме прегрна пред да се врати во кафулето, следена од Латиша. Со Кирстен останавме насамо и почнав да се пресоблекувам.

„Ќе ти направам кафе. Изеди си ја тортата,“ ми рече Кирстен со насмевка.

Не помислив да организирам нешто за мојот роденден. Речиси сите од мојот живот работеа тука во *Виндмил*. Па, не знам што ме натера да го кажам она што следно го изговорив.

„Кирстен, се прашувам... Ах, не е важно. Дојди заедно да јадеме торта.“

„Еј, будалче, ајде, кажи ми.“ Се насмевна и извади лажичка од фиоката со прибор за јадење.

„Можеби вечерва би сакала нешто да правиме? Да излеземе на вечера или...“

„Оф, Кали, извини, не можам! Ќе одам кај сестра ми. Нејзиниот сопруг добил унапредување и сите ќе...“

„Секако, секако.“

Кирстен имаше огромно семејство и често се собираа.

„Рече дека не сакаш да славиш и...“

„Реков. В ред е, најискрено.“

„Утре? Извини, не можам да ја разочарам сестра ми.“

„В ред е, не грижи се.“ Образите ми гореа. Многу зажалив што ја прашав. Што ме обзеде? Никогаш од ништо од никого не сум побарала. Секогаш завршуваше со солзи.

Кирстен стави рака на градите. „Сега се чувствувам ужасно.“

„Немој. Ќе си направам филмски маратон.“

„Па, тоа е нешто што го сакаш,“ рече Кирстен.

Тоа е многу ѓажно, сакаше да каже.

„Дефинитивно,“ реков, јадејќи го последното залче од тортата. „Многу ви благодарам за честитката и подарокот. Најдобри сте.“ Се насмеивав, а потоа ја прегрнав Кирстен, а таа ми возврати.

„И ти! Сега оди и уживај во купувањето! Извини што не можам да дојдам со тебе. Шанис ќе остане без персонал.“

„В ред е. Не грижи се.“ Имаше чудна грутка во моето грло.

„Ќе си купиш фустан, нели? Сакам да те видам во розово!“

„Никогаш нема да ме видиш во розово! Но можеби ќе се одлучам за црвено. Добро ми оди со тенот,“ реков, преравајќи се дека си ја подместувам црната коса. „Чао,“ реков и ја отворив задната врата кон топлиот пролетен ден. Ги ставив очилата за сонце и зачекорив надвор, а потоа се свртев за последен пат да ѝ мавнам на Кирстен, но неа веќе ја немаше.

Кејот на реката беше преполн со луѓе, а водата сјаеше под тексашкото сонце. Иако беше средина на неделата, се чинеше дека сите се собрале тука за да купуваат, да јадат и да муабетат. Застанав пред излогот на еден бутик, покрај две жени. „Ова прекрасно ќе изгледа на тебе, драга,“ постарата ѝ рече на помладата, покажувајќи кон еден вечерен фустан со голи рамена во боја на праска што стоеше на куклата. Набрзина се свртев, за малку сопнувајќи се од еден млад маж, кој беше клекнат и прегрнуваше едно немирно девојченце. Го зеде в раце пред да се преврти. „Внимавај!“ рече и потоа ја бакна на дебелото

обравче. Изгледаше многу мало во рацете на големиот човек, многу безбедно. Се запрашав каде ќе бев сега ако моите родители беа живи, што ќе правев. Ми се смени целиот живот поради тоа што ги изгубив толку млада.

Се свестив и продолжив понатаму. *Кали, госџа беше. Рогенген ти е. Уживај во моментиоџи. Безбедна си. Имаш покрив над главаџа. Имаш рабоџа. Сѐ изгледа добро. И ако продолжиш да шџедиш, добра иднина ќе ти се насмевне. Нема ирчина да бидеш иџажна. Нема никаква ирчина.*

Но умот ми беше расеан, а мислите ми беа на сите страни. Не сакав да признаам, но ме мачеше некое чувство длабоко во умот, чувство дека никогаш ништо нема да се смени за мене. Дека можеби ќе успеев да се запишам на колеџ, ќе научев да се отворам, можеби и ќе се заљубев, но оваа длабока црна дупка во моето срце никогаш немаше да се исполни.

За да си ги оттргнам мислите, влегов во *Сџарбакс* за да си го купам моето омилено кафе со млеко и нане, но ми засвоне телефонот. На екранот се појави телефонски број што не го препознавав.

„Ало?“

„Ало, Кали?“

Крескав, засипнат глас.

Глас кој веднаш го препознав. Ми се растрепери срцето кога го слушнав повторно по толку години.

Бренда беше „здрavo јаболко“, како што велеше мајка ми. Беше способна, посветена социјална работничка и жесток поборник за децата под нејзина грижа. Да, беше сето тоа, но исто така беше и жив потсетник на некои од најлошите периоди во мојот живот, па затоа ја немав посетено откако излегов од згрижувачкиот систем.

Но ете, на мојот дваесет и први роденден, скршна од *Сџарбакс* и се упатив кон Центарот за социјална работа.

Кога влегов во централата на *Сџарфис Ауџрич*, се наежив. Од сè во таа зграда, stomакот ми се стегаше како камен – од автоматските врати, до лифтот кој секогаш мирисаше на инстант кафе и средство за дезинфекција, до ходникот со зелени сидови кој водеше до канцеларијата на Бренда. Требаше да ѝ речам да се видиме на некое друго место.

Колкупати сум го поминала тој ходник, секојпат малку постара, секојпат сè поблиску до осумнаесет години, магичната возраст кога ќе можев да избегам од системот? Колкупати сум седела во таа малечка чекалница, на тие портокалови столчиња меѓу излитените играчки и лепливите сликовници, читајќи ги постерите на сидовите по сто-ти пат – *ојасносџиџе од џушењџџо, уџрински кафења за самохрани мајки, џомоџнеџе му на вашиоџ возрасен сосед* – подготвувајќи се за најновите прекори од Бренда?

Ги симнав очилата за сонце кога посегнав кон вратата од канцеларијата на Бренда. Немаше причина да бидам вознемирена. Не бев мало девојче. Бев возрасна личност и ништо што ќе кажеше немаше да ги смени работите за мене. Не можеа да ме извадат од мојот стан и да ме нате-раат да живеам со туѓинци. Повеќе немаа моќ над мене.

Вооџџџо немаше џричина да бигам вознемирена.

Но сепак, ја ставив раката врз срцето на миг, за да го смирам, пред да затропам на вратата. Некаде во мене, затрепери малото девојче кое некогаш бев.

„Влези,“ викна засипнат глас, а јас останав без здив. Беше речиси добро што го слушав гласот на Бренда по толку време. Речиси. Дали ми недостигаше?

Ја отворив вратата доволно за да се пикнам. „Брен-да?“

Имаше работи насекаде по нејзиното биро, како и секогаш – детски цртежи закачени на сидовите, врмени мотивациски цитати, книги, папки, лимени кутии со кола-чиња и полупразни шишиња со лосион за раце. Среди сето тоа, седеше една ситна жена со седа коса и темен тен, сè уште носејќи ги живите бои кои ѝ беа заштитен знак,

исто како што ми беше останато во сеќавање. Секогаш ги туркаше границите на работната облека со некоја кошула во силна боја, големи обетки или марама со тропски дезен. Кога бев дел од згрижувачкиот систем, секогаш ми подаруваше психоделични маички за Божиќ. Никогаш не облеков ниту една, но ги чував од благодарност.

„Кали!“ Срцето ми прескокна кога стана од столот со потешкотија и почна да куца кон мене. Артритисот почнуваше да ја мачи кога сè уште беше одговорна за мене, но сигурно се влошил. Веднаш почувствував вина бидејќи толку долго ја одложував посетата. „Не ми се верува дека имаш дваесет и една година! Сè уште имаш бебешко лице.“ Ја стави раката на моето лице, а вознемиреноста речиси веднаш ми исчезна. „Исто како првиот пат кога дојде кај нас.“

„Навистина?“

„Да. Лице на порцеланска кукла.“

Се насмевав. „Лице на кукла и карактер на ѓавол!“

Ете ја, почна да се смее. Тој дел од неа, веселиот и гласен, воопшто не се сменил. „Тешко. Тоа беше сила. Смела си. Тоа беше една од работите кои најмногу ми се допаѓаа кај тебе.“

Се насмевав и ѝ ја подадов лимената кутија со колациња со путер од кикиритки што ја купив кога доаѓав наваму. „За тебе. Сè уште ли ги сакаш?“

„О, нормално дека ги сакам! Ти благодарам! Ајде заедно да ги отвориме. Сакаш кафе?“

„Секако.“

Седнавме пред нашите филцани, ја отворивме кутијата со колациња и речиси потсвесно, се подготвив. Чувствував дека ќе ми каже нешто – да, постоеше некоја конкретна причина зошто ме повика тука. Но она што следно го направи беше неочекувано.

„И јас имам нешто за тебе,“ рече и ми даде украсна ќеса во силна жолта боја.

„О, ти благодарам... не си требала.“

Затоа ли ме повика да дојдам? За да ми даде подарок за рогенгеној?

„И... ова.“ Ми даде еден голем бел коверт.

„Честитка! Ти благодарам уште еднаш, Бренда. Навистина, ти благодарам што се сети.“

„Нема на што. Но тоа,“ рече, покажувајќи кон ковертот, „не е честитка. Писмо за тебе е. Од една адвокатска канцеларија.“

Ја накривив главата на едната страна, гледајќи во парчето хартија. „Што?“

Одмавна со главата. „Утринава го добив – Федекс, знаеш – и веднаш ти се јавив. Да речеме дека првпат се случува ова.“

Го разгледав писмото. На аголот од ковертот пишуваше – *Бирд и соработници*, Адвокатска канцеларија.

Бренда продолжи, „Ми испратија забелешка со писмото. Рекоа дека ги задолжиле да ти го дадат ова кога ќе наполниш дваесет и една година.“

„Моите родители?“ Го погледнав ковертот, а потоа ја погледнав Бренда.

Беше невозможно. Сигурно одамна ќе го добиев.

„Претпоставувам.“ Ги собра рамената. Се чинеше збунета како и јас. „Што и да е, ужасно е што ти ги буди спомените. Се колнам дека никој ништо не ми кажал за ова. Канцеларијата имала специфични насоки да ти го даде исклучиво кога ќе наполниш дваесет и една година, па претпоставувам дека затоа денес го испратиле по Федекс.“

„Чудно,“ промрморе. Не се осмелував да кажам уште нешто. Си ги голтав чувствата, како и обично, но знаев дека Бренда забележуваше колку бев исплашена.

„Воопшто не сум задоволна како го осмислиле ова, Кали.“ Погледот во нејзините очи ме натера да помислам дека можеби веќе го кажала мислењето на луѓето од адвокатската канцеларија или ако не го сторила тоа, дека ќе го стореше штом ѝ се укажеше прилика.

„Па... навистина не знаеш што пишува во писмото?“ прашав.

„Не знам. И не знаев дека постои, ти се колнам, душ...“
Замолкна. Се сети дека кога бев на згрижување, мразев да ме нарекуваат душ, злато и слично. Само моите родители можеа така да ме нарекуваат, а моите родители беа мртви. За сите други, јас бев Кали.

„Бренда, ако не ти пречи, би сакала дома да го отворам.“

„Секако. Испиј си го кафето. И дозволи ми да ги поделим колачињата со тебе.“

Кимнав. Имав грутка во грлото, но се натерав да се напијам голтка. Не сакав да ја разочарам Бренда или да направам да се чувствува како да сакав набрзина да си заминам.

„Отвори го подарокот,“ рече и го сторив тоа. Во ќесата имаше шарена маица. Морав да се насмевнам. „Ти се допаѓа?“

„Ја обожавам. Ти благодарам. Навистина, фала.“

Посегна преку бирото и ги стави своите мали, крути раце врз моите. „Нема на што, душ... Кали.“

„В ред е душ,“ реков, изненадувајќи се самата себе. Немаше причина да бидам претпазлива, да бидам грубото и повредено дете кое бев. „Убаво е некој така да ме нарекува.“

Во мојот мал стан, со нозете свиткани под мене на користената софа од Икеа, вознемирено си играв со неотвореното писмо во моите раце. Едвај чекав да го отворам и во исто време се плашев.

Станав да го отворам прозорецот за да влезе свеж воздух и едно мало, крзнено тело наеднаш влезе. „Здраво, мило,“ реков кога мојата мачка што беше бела, освен една шепа која ѝ беше црна, скокна право во мојот скут, на миг се погали од мене, а потоа замина кон ќошето каде

што чував чинивче со храна за неа. Не беше баш моја. Живееше во малиот парк до мојата зграда и ја дедеше и се засолнуваше кога сакаше и каде сакаше. Беше независно животинче и ја сакав поради тоа. Ја нареков Мисти, но бев прилично сигурна дека имаше повеќе различни имиња, во зависност од тоа со кого беше. Знаев дека старницата до мене ја нарекуваше Панделка – поради црната лента околу едната нога – и ја хранеше со тазе подготвена риба на скара и со млеко. Мисти-Панделка беше многу среќна мачка.

Повторно погледнав во моето писмо, со рацете врз мекото крзно на мачката и подголтнав. „Одиде,“ си реков.

Внимателно, погрижувајќи се да не го скинам тоа што беше внатре, го отворив ковертот. Хартијата што ја извадив однатре беше тешка и изгледаше скапо. Ја одвиткав и видов дека беше испечатена, а не дека беше рачно испишана. Во горниот лев агол стоеше името на адвокатската канцеларија и едно цветно, нацицано лого. Си замислив канцеларија опремена со мебел од темно дрво, со старомодни испечатени слики на ѕидовите – адвокатска канцеларија како од филмовите.

Срцето ќе ми излеташе од градите. Почнав да читам.

Драга госпоѓице Ди Џакомо,

Пишуваме во име на госпоѓиниот Џозеф Ди Џакомо и госпоѓајќа Керол Ди Џакомо. Поседуваме некои од документиите кои госпоѓиниот и госпоѓајќа Ди Џакомо ни ги оставија за да Ви бидат предадени Вам, но не пред 24 мај 2019 година, кога е Вашиот дваесет и први роденден. Госпоѓајќа Бренда Тибодо, социјална работничка за државата Тексас, беше единствениот контакт кој можевме да го најдеме во врска со Вас. Жал ни е што дознавме дека Вашиите посвоители починале...

Затрепнав. Сигурно погрешно го прочитав тоа. Веројатно бев уморна, збунета. Повторно го прочитав последниот ред. Жал ни е што дознавме дека Вашиите посвоители починале.

Мора да имаше некоја грешка. Никогаш не сум била посвоена, само згрижена. Сигурно погрешно сфатиле. Центарот за социјална работа беше преплавен со работа и постојано со недостиг од персонал, па беше сосема невозможно. Се разбира дека се работеше за грешка.

Сепак продолжив да ја гледам реченицата, задржувајќи се на зборот „џосвоиџели“.

Ако знаевме за нивнаџа неочекувана смртџ или ако ни беа дадени конкретни насоки во џаков случај, џорано ќе Ве исконџакџиравме. Во секој случај, не беше џредвидено никакво решение за џакви околностџи.

Станав на незадоволство на Мисти и неколкупати ја прошетав собата. Моите родители довериле нешто на адвокатска канцеларија, за да ми биде дадено на дваесет и првиот роденден. Починале, а канцеларијата никој не ја известил, па немало промена на планот, иако сега бев сирак. Се натерав да вдишам, повторно седнав и го дочитав писмото колку што можев посмирено.

Би биле блаџодарни доколку се јавиџе за да закажеџе сосџанок со нас. Со задоволсџтво ќе Ви џи обезбедиме докуменџиџе за кои сџанува збор и ќе разџовараме за џрашањаџа кои можеби ќе џи имаџе. Веруваме дека ќе имаџе мноџу џрашања.

Примеџе џо нашеџо искрено сочувсџтво и искрени желби. Ви сџоиме на расџолаџање,

Енџони Бирг

Бирг и сорабоџнициџе

На миг паднав во искушение да го стуткам писмото и да заборавам на него. Можеби беше некаква измама.

Но...

Сомнеж.

Лагата што ме јадеше, што велеше дека би можела да бидам џосвоена исто така мораше да биде решена, колку и да беше невозможна. Мисти се качи на софата, лута од недостатокот на внимание. Ё ставив уште малку сува храна во чинивчето и џ наполнив млеко, правејќи го тоа по автоматизам.

Се качив на работната маса во кујната и повторно го прочитав писмото. Мораше да биде некое чудно недоразбирање. „Губре,“ си помислив гласно.

Импулсивно, го зедев телефонот и ѝ се јавив на Бренда.

„Бренда? Кали е,“ реков, шетајќи низ собата. Мојот стан се состоеше од една соба која ми служеше како кујна, дневна соба и спална соба, како и бања каде што едвај имав место да се истуширам.

„Еј, го отвори писмото?“

„Да. Има грешка. Не верувам дека писмото е за мене.“

„Сигурна си? Бидејќи специјално нагласија дека е за Кали Ди Џакомо и дека единствениот контакт што го имале сум била јас. Кали, прилично сигурна сум дека нема грешка.“

Ги собрав рамената. „Тогаш се работи за шега.“

„Што пишува?“

„Сигурна си дека не знаеш? Бидејќи како е можно...“ Гласот ми беше растреперен.

„Кали, веќе не си во наша грижа. Незаконски би било да ти ја отворам поштата. Немаме никаква врска со тие адвокати или она што го пишува во писмото.“

„Спомнати се моите родители. Но таму ги нарекуваат *йосвоиџели*.“ Се надевав дека не можеше да слушне дека ми попушташе гласот и ми се собираа солзи во очите – но се разбира дека можеше, ме познаваше од дете.

Настапи пауза. „Што?“

„Никогаш не сум била посвоена, колку што знам.“ По веќе беше прашање отколку нешто друго.

„Тоа е бесмислено! Кога дојде кај нас, одлучивме, заедно со тебе, дека подобра опција би била згрижувањето...“

„Знам. Знам,“ ја пресеков. „Некој оплескал, тоа е сè.“

„Ние? Адвокатите?“

„Некој! Не сум била посвоена.“